

[Bøgholm.]

ninger om, hvorledes det var gået her i landet, om kommunismen var kommet til magten, hvilke medlemmer af den kommunistiske rigsdagsgruppe der da havde siddet på anklagebænken, og hvilke medlemmer der havde stået som anklagere. De mænd, der er anklaget under Prahaprocessen, er jo netop de mænd, som vi i „Land og Folk“ — og det er jo kommunismens sandhedsorgan i Danmark — har set fremhævet som de naturligere ledere for folket. Mod Clementis, den unge af mange beundrede advokat, der opgav en stor stilling for at tjene kommunismen, rettes der anklage på anklage, bl. a. fordi han protesterede mod pagten mellem Hitler og Stalin. Kommunisterne her i landet behøver ikke at frygte en sådan anklage, for de protesterede ikke, de var lydige tjenerne i denne sag som i alle andre sager.

Clementis blev anklaget, bl. a. fordi han stod nazismen imod på et tidspunkt, da nazismen samarbejdede med kommunismen. Denne anklage kunne ikke føres og er heller ikke blevet ført mod Slansky, partiets tidligere generalsekretær, manden, der altid var villig til at øve Ruslands gerning og vandre Ruslands vej, men der er næppe tvivl om, at man fra kommunistisk side vil benytte denne lejlighed til at fortælle den danske rigsdag og det danske folk, hvad det er, der ligger bag ved Prahaprocessen.

Vi har fået at vide, at det er vanskeligt at dømme her, for man kender kun sagen fra vesteuropæiske blade. Ja, de ærede kommunistiske medlemmer må da også kende den fra østeuropæiske blade, og de må da have mulighed for at fortælle os andre, hvorledes de ser på det. I Ruslands lovbog, som den er udgivet af Vishinskij, siges det, at kommunismen er garanten for personlighedens frie udfoldelse; men det siges videre, at domstolen ikke er et organ for staten, men at det er domstolens opgave at knuse og tilintetgøre klassefjenderne. Dermed gives der med andre ord domstolen en opgave ikke som dømmende organ, men som anklagende organ, som udtryk for et politisk partis magtvilje og ønske om at misbruge magten. Den nuværende russiske udenrigsminister Vishinskij skrev i en artikel det officielle russiske blad, der udkommer på engelsk i Moskva, „News“, at i

det kommunistiske samfund måtte det være opgaven for defensor i en retssag at tjene staten. Det er unægtelig en opfattelse, der er vestligt demokrati fremmed.

Jeg vil gerne sige til de kommunistiske medlemmer af det høje ting, at der klæber blod ved kommunismen. Jeg vil gerne sige til de kommunistiske medlemmer af det høje ting, at de står som repræsentanter for et system, der har trådt i støvet alt, hvad der for os er helligt og menneskeret, og der står vi overfor hinanden under denne forhandling. Der står Vestens lovbog på den ene side, hvorefter vi frie folk erklærer os rede til at underkaste også vort retssystem en international kontrol gennem oprettelse af kommissionen og den europæiske domstol. På den anden side står Østeuropas lovgivninger, uden ret for det enkelte menneske, hvori mennesket er blevet et instrument for diktaturet.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: For første gang siden vor tiltræden af dannelsen af Europarådet i foråret 1949 fremsættes der for rigsdagen af udenrigsministeren et konkret resultat af Europarådets arbejde, nemlig konventionen om beskyttelse af menneskerettigheder. Konventionen blev, som det er nævnt, vedtaget på Europarådets første forsamling i september 1949. Det tegnede godt for Europarådet, at dets første forsamling kunne medføre en sådan vedtagelse, selvom et par stridspunkter, nemlig om beskyttelse af ejendomsretten, om forældres ret til at bestemme deres børns opdragelse og om afholdelse af frie, hemmelige valg, måtte udskydes til senere vedtagelse gennem en tillægsprotokol.

I november 1950 tiltrådtes så konventionen af ministerudvalget. Jeg har ved flere lejligheder i det høje ting rykket for, at Danmark hurtigst muligt skulle ratificere denne konvention, men ikke desto mindre er der gået to år, før vi får den forelagt til ratifikation. Jeg finder det særlig betydningsfuldt i en jerntid som den, vi lever i, hvor strategiske synspunkter har fortrinsretten, at Danmark går i spidsen på områder, hvor det drejer sig om at få humanitetens lov respekteret, så mennesker kan leve uden frygt, først og fremmest uden frygt for åndelig tvang.

Når vi ikke tidligere har fået konventio-